

offow juttu peale, iggamees näitas teinale auu. Kuninga wiha nähkes, ütles Suudmöda tõssise sõnaga: „Zubba mõnekorra wõtsite, arwoline issand, mino juttu kuulda, mis ial teile kahjuks ei elnud; kuulge ka täna mino leppiliko sõnast, mis armsa suggulase kohta rāgin. Sugguwõssa ei wõi ükski fallata; werri on paksun kui weissi. Sel korral ussun pealegi, et Reinowadder süta on, — muide ei olleks ta usaldanud seie tulla. Tulletage mele mis tühja lorri ja walle kaebtust rahwas Reinowadderi issa peale tõstis, kes teie tru sullane olli. Kurri kaddedus püdis ühtepuhko teina hääd tööd laita, siiski jäi õigus teina pole; teina seisis suremas ainus kui Messikāp ja Krümsilm, kes kui ruinalad tolowannid ei kohtoseadusi egga warjoliko asju ei tunne.“

Kuningas wastas: „TõhHITE imeks panna et Reinowadderi peale wiyhane ollen? Teina rōwel ja mõrtsukas tappis iljaeego wagga Argpüksi, elstas Kohhelella kurjale teele ja salgab nüüd luggu, kus tõit ühheskoos teina peale tunnistawad, et ta warguse, rōwimise ja mõrtsoka tö läbbi mino alla maid pinab.“

Perdikana kostis: „Arwaks leitakse Ma, ilmas neid, kes targa arwoga iggas tükkis mõistlikult oskawad ellada. Surem ulk wihtab nisuggusi mehhi, nõnda ka Reinowadderiga luggu. Siiski ei jõua fallakaddedus ial meie mällestust kustutada, mis teina tarkus hääd on teinud. Tulletage mao ja mehhe tülli mele, kes üksford teie auojärje ees õigust

otstiwad, — Reinowadder üksi oskas seal mõnusat nõuu anda.“

Kuningal ei olnud nimetud juhtumist enam selgest mällestuses, sellepärast käsits, et Suudmöda pididi rātima.

„Tuoliko issanda käske täites juttustan luggu,“ ütles Suudmöda kumardades. „Paar aastat teed tulli üks suur lendaw madde ühhe tallomehhe peale kaebades teie ette. Madde olli aia mulgust läbbi puggedes koggemata lingu langenud, midda enam ta sippeldas, sedda tuggewamast pigistas silmus teina kehha ümber finni. Üks teed käies tallomees juhtus senna; madde aine kelil tallomeest palluma, et mees tedda paelust peastaks. Mees lubbas peasta, kui madde enne wanne kombel olli tõutanud, et ta teinale wigga ei piddand teggema. Lingust peastetud madde läks mehhega seltsis eddasi, funni ta nälga tundis ja mehhe kallale kippus. Onnekaupa peasis mees, kõrwale pörkades, teina käest. „Kas se on minno palk ja siino wande tõutus?“ küssis mees. „Adda ajjab ärja faewo!“ kostis madde: „mul on nälg käes.“ Mees pallus ni kawa kannatada, funni nad teistega kokko saaksid, kes õigust piddid mõistma. Mõned waod maad eddasi minnes leidfid nemad wana kaarna poeaga jõe kaldal. Madde kutsus kaarnaid kohut mõistma. Wana kaarn ütles, kui tülli olli kuulnud: „Siina woid mehhe ärra süa!“ sest ta lotis endale sagist ka ossa sama. Madde olli sellega rahhul, agga mees ütles: „Kes